

[Glistrup.]

Det, vi må vente på, er, at der yderligere kommer fordyrelser af dagligdagen og husholdningen inden få måneder, der skal vælte ind over os med de følger, der kommer, og den kronenedskæring, som er blevet absolut nødvendig med den uduelige politik, som dette folketing har ført i de sidste 16 år. Så vil man komme og sige, at med disse enorme prisstigninger, med disse enorme pengeforringelser, der kommer ind over os, så skal dette folketing nu her i denne natstunde beslutte med 89 eller 90 stemmer, at pengeindkomsternes stigning begrænses for alle befolkningsgrupper, både for lønmodtagere, selvstændige og andre, til maksimalt 6 pct. i hvert af de næste 2 år. Om vi så bød over alle Englands og Norges olieressourcer ude i Nordsoen, så kunne vi ikke standse bølgerne på den måde. Og det ville da også være særdeles ulykkeligt, hvis vi kunne. Det ville være særdeles ulykkeligt, hvis de, der virkelig skal pukke på, for at vi skal komme ud af de vanskeligheder, som folketinget har skabt gennem de sidste 16 år, skulle være afskåret fra den grundlæggende tilskyndelse til at få noget ud af, at deres pengeindkomster stiger. Det ville blive et stagnationssamfund, et gråt samfund, et kedeligt samfund, et samfund med øget arbejdsløshed, med øget valutagæld, hvis vi virkelig kunne beslutte os til noget i den retning. Bevares, så kan vi sige, at vi ved jo alle sammen, at det dér med, at selvstændigt næringsdrivende, liberale erhverv, folk i overordnede stillinger o.lign. også skal have en begrænsning i deres lønstigninger, bare er noget fup, som man mener man kan bilde folk ind. Man tror, at der endnu er nogen godtroende toser rundt omkring, der tror på, at det for den slags mennesker kan nytte noget at begrænse. Selvfølgelig er der ikke tale om, at de fine, de herskende klasser i samfundet på nogen måde skal underkastes nogen begrænsninger. Det tror jeg ikke engang regeringen på. Men man kunne så eventuelt binde LØS million medlemmer til, at de i hvert fald ikke måtte få disse lønstigninger. Men hvad i alverden ville man kunne opnå ved at presse disse menneskers reallønsforhold ned? Vi hørte hr. Kjeld Olesen tale om disse folk, de gode, gamle kunder, og hvad det nu var for nogle nedsættende udtryk, han brugte om de mærkelige zoologiske fænomener, han

havde set ude fra arbejdspladserne, mens han havde siddet og filosoferet i al sin Christiansborgmægtighed over, hvad det var for nogle mærkelige individer, der kom ind i deputationer, som han skildrede i sin tale.

Der var sikkert mange, der, da de lyttede til hr. Kjeld Olesens tale, følte det noget besynderligt med denne foragt for disse mennesker udenfor, optaget af dette spilfægteri inden for Christiansborgs mure med smådrilleri til hr. Knud Jespersen og hr. Gert Petersen, og hvad der nu ellers ville være, som prægede den tale, og så ind imellem kom de ord: ja men vi skal styrke socialdemokratiet osv. Og da tænkte sikkert mange, der hørte denne tale, som jeg: ja men hvad er det for et mærkeligt ord at bruge. Socialdemokratiet, var det ikke noget med Stauning, med Borgbjerg, med H. C. Hansen o.lign? Hvad har det at gøre med hele den arbejderforagtsholdning, der strålede ud af hr. Kjeld Olesens tale? Hvad har de ting med hinanden at gøre?

Ja men det er, fordi man bruger et ord, som skulle have en anden mening, ordet socialdemokrat. Her bruger man det for den holdning, den indstilling, som nu præger hr. Kjeld Olesen og dem, der inden for det organisationsapparat har fået magten. Men når folk sidder og undrer sig og til trods for al den binding, de har til socialdemokratiet ud over landet, siger: det her kan vi ikke blive ved med at holde ud til, så skal budskabet i al fald lyde til dem: så er det ikke jer, der svigter socialdemokratiet, det er socialdemokratiet, der gang efter gang og senest her ved de 18 afstemninger i dag har svigtet jer. Der er ikke nogen rimelighed i at knytte denne plan til det parti, der har været socialdemokratiet ned igennem tiderne; de ting, der er gennemført her, er vendt direkte imod dem, der gør en håndens indsats, dem, der gør en produktiv, nyttig indsats her i landet, og deres pengeindkomster, som man nu vil stemme for ikke må stige mere end 6 pct. Hvad har det at gøre med det parti, der talte Lyngsie, det parti, der talte de mange andre pionerer, to, tre, fire generationer tilbage? Det er en sørgelig ting, vi oplever, når vi skal have et forslag af denne art her, som vi skal stemme for.

Men der var også andre, mange andre, urigtigheder i hr. Kjeld Olesens tale. En af